

De Doves Blad

No. 15.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de døve.

1ste Oktober
1900.

Dg Jesus truede den urene aand og sagde :
Si og far ud af ham! Luk. 4, 35.

Den onde, urene aand er endnu i verden, og han prøver ogsaa nu at faa magt over menneskene. Dg der er mange, som aabner sit hjerte for ham, og som adlyder ham og tjener ham. Tænk blot paa drukkenbolten, paa den usædelige, paa løgneren. Men tænk ogsaa paa den, som gaar med brede i hjertet og ikke vil tilgive; tænk paa den, som gaar omkring og sladrer og taler ondt om andre. Dg hvorledes gaar det til, at den urene aand faar magt? Han kommer til mennesket med sin fristelse; han siger: Det er ikke farligt; en gang er ingen gang. Saaledes drikker drukkenbolten først for moro; en stemme i hjertet siger: „nei, du maa ikke gjøre det, Gud vil det ikke“; en anden stemme siger: „aajo, en gang gjør ingenting“; saa drikker man sig fuld; synden vandt; den urene aand fik magt i hjertet. Dg hvis man ikke vender om til Gud, vil den urene aand vedblive at bo i hjertet, og mennesket har ingen vilje selv. Det maa gjøre, hvad den onde aand vil. En anden gaar omkring med sladder og fortæller stygge ting om andre mennesker; det sker maasse i begyndelsen blot for moro. Men hver gang de fortæller noget stygt, faar sladderens onde aand magt over dem. Til sidst kan de ikke længer tie; de maa gaa omkring med sladder. Den onde aand hersker i hjertet. Ofte kan mennesket skamme sig over sin usselhed, og det siger: Nu skal det være forbi; jeg vil ikke mere; jeg vil bryde med denne fejl. Det prøver ogsaa at bryde; men det kan ikke. Det sidder fast i synden ligesom fangen i sin lænke.

Kanste du er et saadant menneske, som den onde aand har helt i sin magt. Kanste du længes efter at komme løs? Da maa du gaa til Jesus Kristus og bede ham om hjælp. Han har magt over den urene aand. Han kan hjælpe dig til at bryde med din synd. Han, og ingen anden.

Herre Jesus, frels os fra den onde aand!
Amen.

Fra Mikadoens lande.

(Efter „Taubstommen=Courier“).

Blandt Asiens beboere staar som bekjendt japaneserne høiest i civilisationen. Dg omendstjont døvstummeundervisningen i Japan kun kan se tilbage paa en kortvarig bestaaen, gjør der sig ogsaa paa dette omraade hos japaneserne et dygtigt arbejde gjældende for stadigt fremskridt og en bestræbelse efter altid at tilegne sig det bedste og det mest hensigtsmæssige af det, man paa døvstummeundervisningens omraade er naaet til andetsteds i verden.

Stiftelsesaaaret for anstalten i Tokio i Japan falder 1875. Den 22 Mai s. a. samledes under forsæde af den engelske missionær dr. Fould en del fremragende japanesere for at raadslaa om oprettelsen af et institut for blinde. Takket være borgerne i Tokio's interesse kom der snart en subscription i gang med det formaal at faa en saadan Anstalt oprettet, og selve Mikadoen (Keiseren) af Japan ydede af sin privatkasse et tilskud af 3000 Yen (c. 11500 fr.). I midten af

1878 paabegyndtes opførelsen af anstalten for blinde, og ved udgangen af 1879 stod den færdig. I februar 1880 optoges de to første blinde børn, og senere hen paa aaret aabnedes den ogsaa for døvstumme, saa at der blev 2 særlige afdelinger. I aaret 1885 besluttede anstaltens bestyrelse at gjøre det japanesiske undervisningsministerium det tilbud at lade staten overtage ledelsen af skolen; dette skete i november s. a. I 1888 fandt første gang præmieuddeling sted til de elever, der efter endt skoletid udtraadte af anstalten; samtidig fandt en udstilling af eleverarbejder sted. Disse arbejder blev for øvrigt senere

Allerede tidlig prøvede man taleundervisning med alle eleverne efter amerikaneren, professor Bell's metode. Men da det viste sig meget vanskeligt at anvende denne fremgangsmaade ligeoverfor alle, indskrænkede man sig til kun at anvende talemotoden med saadanne børn, der gav haab om noget virkelig udbytte; de øvrige elever lærte man kun at skrive, medens haandalfabetet synes slet ikke at være kendt eller i hvert fald ikke brugt. Undervisningen omfattede kun læsning, skrivning og regning, hvad der forøvrigt ikke vil sige saa lidet, naar man véd, at japaneserne bruger i det mindste 3 forskellige

Konfirmander fra „Hjemmet for døve“ 28de januar 1900.

igen udstillede paa verdensudstillingen i Paris 1889, hvor de erholdt guldmedalje.

Anstaltens udvikling var imidlertid gaaet saa hurtigt fremad, at den gamle bygning snart blev for liden til det store elevantal, og den 15de mai 1891 indviedes en med stor bekostning opført ny statsanstalt for blinde og døvstumme i Tokio. I aaret 1898 talte denne 80 døvstumme gutter og 59 piger, ialt 139 døvstumme børn. Undervisningen udenfor selve skolefagene omfattede flere haandværk, ved hvilke flere lærere assisterede; malerhaandværket dyrkedes særlig, med 4 mestere til at undervise, snedkeriet og billedhuggeriet havde hver 1 mester, skrædderiet styredes af en lærerinde.

flags skrifttegn eller alfabetet, medens europæerne som bekendt kun har et.

Af den aarsberetning, hvoraf ovenstaaende er taget, fremgaar iøvrigt, at de voksne døvstumme i Japan ernærer sig bedst ved skrædderi; til at begynde en skrædderforretning fordres nemlig ikke mange penge og kun saa redskaber. Men ogsaa malerne klarer sig ganske godt, og adskillige af dem bliver endog meget dygtige afvaremalere, hvis arbejder udstilles, ja endog kjøbes af selve Keiseren. (Smaablade.)

Det stumme barn i tønden.

En kvinde fandt ifølge „Diafonissenbote“ i en fabriksby under et skraatag, i et luftet værelse et stakkels, sløvt, idiotisk (aandsvagt), stumt barn over 13 aar gammelt, som hele dagen var indsluttet i en tønde. Det stumme barn maatte sidde ensomt og forladt i tønden eller ligge sammenkrøben, medens forældrene arbejdede i fabrikken. Saaledes levede barnet fra sit 5te til sit 13de aar. Kvinden, som saa dette stakkels barn, var barmhjertig og vilde gjerne hjælpe det. Hun gik derfor til en anstalt (skole) for aandsvage og bad om at faa plads for barnet. Lægen sagde imidlertid, at barnet ikke kunde lære noget, da det ikke kunde tale og ikke give en lyd fra sig. Men anstaltens bestyrer og lærere vilde ikke sige nei til den barmhjertige kvinde. Saa skrev lægen et brev, hvori han sagde, at han alligevel var villig til at prøve barnet. Lægen havde nemlig lagt merke til (seet), at der kom en liden bevægelse i det stumme barns ansigtstræk, naar han saa paa det. Barnet blev optaget i anstalten, men det var saa bange og sty, at det ikke kunde være sammen med de andre børn. Husfaderen (bestyreren) tog derfor barnet op i sit studerværelse for at vænne det til sig og lære det ikke at være bange. Han legte med det og gav det legetoi. En og anden gang lod han et meget venligt barn, som sang godt, komme op. Det stumme barn var glad over dette. En dag sang det lille, venlige barn denne sang: „Vent min sjæl, vent paa Herren!“ Da begyndte pludselig det stumme barn at synge den samme sang med høi, klar stemme og sang hele sangen med. Denne sang var de sidste ord, som barnet havde lært for 8 aar siden, lige før den hjerne sygdom, som gjorde, at hun blev stum og syntes at være aandsvagt. Da man i disse 8 aar ikke talte til barnet og ikke legte med det, vedblev den lammede hjerne at være lam; barnets aandsbevner slumrede (sov) paa en vis maade og var bundne, indtil Jesus vakte dem og frigjorde dem ved den deilige sang. Da nu barnet blev bragt til de andre børn, viste det sig, at det ikke var aandsvagt, men rigt (meget) begavet. Barnet gennemgik elementærskolen paa

8 aar; det læste videre og blev lærerinde, som det er endnu den dag idag.

Du har kanske ventet eller kommer til at vente paa hjælp i lang tid. Jesus kan og vil hjælpe dig. Det lille stumme barn ventede 8 aar i en tønde paa hjælp. Jesus hjalp det. Hvorfor? Fordi det ventede paa ham; barnet havde denne sang inde i sit hjerte i 8 aar: „Vent min sjæl, vent paa Herren!“

(Frit efter „Fra Diafoniseshuset“)

Blandede meddelelser.

Det største antal døvstumme findes i Schweiz, hvor der af hvert 1000 mennesker er mere end 2 døvstumme. Holland har det mindste antal døvstumme (0,3 ‰). I Tyskland lever der omtrent 52,000 døvstumme; det vil sige det samme som, at af hvert 1000 tyskere er en døvstum. (Eft. „Taubstm. Courier“.)

Medfødt døvhed. Det er meget vanskeligt at bestemme, hvor mange der er døvstumme fra fødselen af. Man antager, at omtrent 40 procent er født døvstumme. I de første leveaar blir døvheden let overseet af forældrene, og naar man saa forstaar, at barnet er døvt, antager man med urette, at barnet er bleven døvt under sygdomme, som det imidlertid har overstaet.

(Eft. „Taubstm. Courier“.)

En døv doktor. I Pöschwitz i Tyskland praktiserer en døv doktor ved navn Uffenheimer. Dr. Uffenheimer gjør sig forstaaelig for sine syge ved at skrive og er meget afholdt. Han er født i Mannheim og har besøgt universiteterne i Heidelberg og Berlin. Senere mistede han hørselen, men han taler meget godt og udmerker sig især ved sin praksis i Chirurgi og udbortes sygdomme.

(Efter „Taubstm. Courier“.)

En døvstum kunstner. Fra San Francisco i Californien berettes der, at den døvstumme billedhugger Douglas Tilden efter 2 aars arbejde med sin model har vundet prisen i konkurrencen om monumnetet til et stort springvand, til hvis udførelse en af døde rigmand har testamenteret 25000 dollars (ca. 100,000 fr.). Hr.

Tilden har som sjet for monumentet valgt: en stor damphammer i virksomhed, omgivet af alle de ved dens virksomhed beskæftigede arbejdere i gang med arbeidet. Monumentet vil rimeligvis blive opstillet allerede i aar. („Smaabl“)

Døvstumme kvindelige journalister findes i Amerika. I Boston er bosat en døvstum øienlæge ved navn Warren. Han nyder stor anseelse for dygtighed. I „De forenede stater“ findes henved 200 døvstumme lærere og lærerinder.

(Eft. „Tidn. för döfstm.“)

Kjøbmand Carl Werner, Prinsensgade 8, Kristiania, vil den 5te november kunne fejre sit 25-aarsjubelium som forretningsmand.

Lærerinde frk. **Hermana Bergh**, om hvis 25-aars jubilium den 15de august sidstleden som tegnelærerinde ved Balchens skole der findes indtaget en artikel i dette blads juli—august nummer, har i ferien opholdt sig paa gaarden Sjaasheim, 1 mils vei fra Kongsberg. Først om aftenen paa selve sin høitidsdag vendte hun tilbage hertil og fandt sit hjem pyntet paa det smukkeste til hendes ære, isærdeleshed bugnede spisestuebordet af kager og frugt, og paa jubilarindens egen tallærken laa opstablet en mængde lykønskningstelegrammer, kort og breve fra nær og fjern; kun nogle af hendes nærmeste slægtninge og venner var nærværende, ellers gled jubiliumsdagen ganske stille hen. Med hjærlig taknemmelighed mindes frøken Hermana Bergh frøken **Betty Hjort**, som den, der har æren af hendes kald som tegnelærerinde. Som et supplement kan her anføres, at frk. H. Bergh ogsaa er ansat ved statens veidirektoriat, hvis chef er hendes onkel, opdageren af den nu saa berømte udsigt paa Holmentollen, veidirektor **Krag**.

R. 3.

Forhv. lærerinde ved Balchens skole frøken **Betty Hjort** fyldte den 9de September 75 aar; hun er lige røvig og rask som ellers.

Snedkersvend **Chr. Rasmussen** — dansk døvstum — har opholdt sig her i byen en 14 dages tid; han var her ogsaa ifjor sommer og er fra Kjøbenhavn.

Olaf Olsen (fru Rosings skole) er i disse dage overflyttet til en fotograf paa Horten.

Forsvundet og gjenfundet. Tirsdag forsvandt fra døvstummeinstituttet i Bispegaden i Trondhjem en 11-aarig døvstum pige fra Ban-elven, fr. „Trondh. Udr.“ Sagen blev meldt til politiet, der først lod byen gennemsejge. Og, da dette viste sig forgæves, sendtes betjente ud i flere retninger udover distriktet. Politibetjent Fossum var torsdag saa heldig at finde barnet, som han naaede igjen paa en gaard ude i markerne mellem Raabygden i Melhus og Hviland. Pigen var kommet derud allerede tirsdag aften. Hun havde altsaa den dag gaaet ca. 3½ mil og overnattet nat til onsdag i et udhus i nærheden af nævnte gaard, hvor hun havde ligget i noget høvlspån. Onsdag morgen fik konen paa gaarden se hende. Hun tog sig af barnet og gav det fornøden pleie. Dets fødder var saare og ophovnet af den lange marsch, ligesom det ogsaa ellers var sterkt medtaget. Siden har hun havt barnet, som hun fredag ogsaa ledsagede tilbage til byen, da det havde fattet megen godhed for hende.

(„Aftenpost.“)

Dødsfald. To af de mest bekjendte sveitsiske døvstummelærere er i dette foraar afgaaede ved døden, nemlig den tidligere mangeaarige forstander ved instituttet i Zürich, **Georg Schibel**, der døde 6te mai d. a., i en alder af 93 aar, samt forstanderen for anstalten i Niehen, **A. Freese**, der afgik ved døden d. 30te mai, 65 aar gml.

„Smaabl. for döfstm.“

Bekjendtgjørelser.

En bazar

tæntes afholdt i slutningen af oktober til indtægt for alderdomsforsørgelse for trængende døve. Lokale: De døves forening. Gaver til bazaren modtages med tak af fru Balchen, Bygdø Allé 69, Frk. Brunchorst Ostarsg. 39, Fru Falsen, Nils Juelsgd. 42, Frk. Hjort, Drammensvei 33, Fru Werner, Prinsensgd. 8.

Andagtsbogen koster i boghandelen 75 øre indbundet, smukt indbundet 1 kr. — Ved at sende frimerker for 50 øre eller 75 øre bliver bogen frit tilsendt. Ubemidlede faar den billigere. *Fattige* faar bogen, naar de sender 5 øre til porto.